

TAJEMSTVÍ JEŽČÍCH ZAHRAD

Martina Macháčová
ilustrovala Ivana Sýkorová

JEŽINKA

PICHLÍK

CELESTÝNEK

Úvod

Ježčí holčička Ježinka a její dva ježčí bráškové, Pichlík a Celestýnek, se jednoho dubnového dne narodili v pelíšku, který jim maminka upletla z voňavé jarní trávy za vysokou hranicí polínek v kůlně, jež stála v samém srdci ježčích zahrad.

Teď asi dumáte, co to jsou ty ježčí zahrady.

Ježčí zahrada totiž není jen tak prachobyčejný oplocený dvorek.

To se soused se soudem usnesl, že svou zahradu uzpůsobí tomu nej pohodlnějšímu ježčímu bytí. V ježčích zahradách tak rostou divoké trávy pěkně do vysoka, aby se ježci měli kde ukrýt před horkem či náhlým nebezpečím. Podzimní listí se nikdy neuklízí, jen se navrší na útulnou hromadu, a jeho pálení je přísně zapovězeno. A když je čas přehrnout kompost, je potřeba se ubezpečit, že si v jeho teple nějaký ospalý ježek nedopřál šlofíka. A pokud ano, nezbyvá než počkat, až se ježek vyspí pěkně dorůžova.

Dobrotami přilepšují svým bodlinatým svěřencům jen někteří zahradníci, ale každý z nich myslí na dobrý přístup k vodě. Hlídají také, jestli ježci netrpí nějakým neduhem, a obecně mají neustále na mysli ježčí blaho.

A představte si, že se nebavíme jen o dvou nebo třeba o pěti susedech. Představte si, že takových susedů je dvacet nebo i třicet a stále jich přibývá: zahradou vedle zahrady se rozrůstá pichlavé království.

A všichni tihle lidé myslí i na společenský život ostnáčků. A tak vyřezávají do svých plotů průchody, malé branky ježčí velikosti, kterými můžou ježci procházet z jedné zahrady do druhé podle toho, jak to zrovna vyžadují jejich záležitosti. A protože je takových zahrad mnoho, dobří zahradníci mezi sebou hovoří o ježčí dálnici.

Takže když paní Čičáková, hrdá majitelka oné zahrady v samém srdci ježčích zahrad, zjistila, že se jí v kůlně za dřívím usadila bodlinatá rodinka, už tam ani nevstoupila a snad si ani nepřitápěla při studených jarních večerech, jenom aby ježky nerušila.

KAPITOLA 1

Jak to bylo s Ježinkou, Pichlíkem a Celestýnkem

Ježinka se narodila jako první, Pichlík spatřil svět jako druhý a poslední se vykulil Celestýnek. Byl nejmenší, ale nezbedný stejně jako Ježinka a Pichlík.

Nejprve to byla slepá klubíčka a ani moc nešlo poznat, že jsou to tři malí ježci. Jejich maminka to samozřejmě věděla, tulila se k nim, zahřívala je a krmila mateřským mlékem. Jednoho večera Ježinka zjistila, že nožky už má dost silné, aby ji unesly. A o pár dní později objevila, že ty lesklé korálky, co nosí vpředu na hlavě, se taky dost hodí k tomu, aby věděla, kam že ji ty nožky vlastně nesou.

Brzy se v pelíšku batolila ježčata tři.

A ježčí mamince začala spousta nových starostí. Malí ježci byli zvědaví a všeteční a neustále strkali nos, kam neměli. Maminka z nich nemohla ani oko spustit, jinak vždycky vyvedli nějakou neplechu.

Čas běžel, dny se prodlužovaly,
sluníčko hrálo čím dál silněji

a z propleteného klubka tří malinkatých ježků
se stali tři trochu větší ježci, kteří se odvažovali na samostatné výpravy.

Pravda – zatím to byly odvážné výpravy na dohled stodoly.

„Tak se neloudejte,“ produpávala si Ježinka cestičku v trávě. Na krátkých ježčích nožkách to nebylo vůbec snadné.

Bylo pozdní odpoledne, slunce hrálo tak akorát a ježci se vydali za dobrodružstvím. Dnes došli tak daleko, jak se jim to ještě nikdy nepovedlo. Obešli maliník, podlezi rybízový keř a před nimi se vyloupł nízký oplůtek.

„Co jste zač?“ Za plůtkem na ježky zíralo malé chlupaté zvířátko se srstí v barvě ranní mlhy, s dlouhýma ušima a růžovým čumákem.

„My jsme ježci. A co jsi ty?“

„Já jsem Králíček,“ odpověděl Králíček. „Támhle jsou moji bráškové a sestřičky, a tam je moje maminka.“ Paní Králíková, pohodlně natažená na bok, rozvážně chroupala žluté hlavičky pampelišek.

„A kde ses tady vzal?“

Králíček se zadíval do Celestýnkových černých očí a čelo se mu nakrabatilo, jak se usilovně zamyslel.

Po chvíli pravil: „To je divná otázka. Kde bych se tu vzal? Já jsem se narodil támhle v králíkárně a tohle je naše zahrada.“ Ukázal na kus trávníku vymezený oplůtkem.

„Aha,“ odtušil Celestýnek.

„A kam jdete?“ zajímal se Králíček.

„Jdeme na velkolepou výpravu,“ prohlásil hrdě Celestýnek a mohutně zív.

„Přidáš se?“ zeptala se Ježinka.

„Velkolepá výprava,“ užasl Králíček a obdivně si ježky prohlížel. „Tak takové dobrodružství bych si nenechal ujít za nic na světě, až na to, že si ho budu muset nechat ujít.“

„Jak to?“ divil se Pichlík.

„Protože za tenhle plot nesmím. A maminka mě hrozně hlídá,“ pohodil hlavou směrem k paní Králíkové. Zrovna jí klesala oční víčka, vypadala velmi soustředěně.

„Aha,“ pronesl zklamaně Celestýnek.

„A proč jsi za plotem?“ nedokázal to pochopit Pichlík. „To jako nemůžeš jít ani tam do toho rohu zahrady?“

„No nemůžu,“ pokrčil rameny Králíček.

„To my můžeme, kam chceme. Klidně i na tu... jak se tomu říká... sudní...“

„Sousední,“ poradila mu Ježinka.

„Ano! Sousední zahradu, když na to přijde!“ zvolal vítězoslavně Pichlík.

„Maminka nás totiž nechá dělat si, co se nám zlíbí,“ holedbal se Pichlík a vůbec si nevšiml, že maminka stojí ve vratech stodoly a všechno slyší.

„Pane jo!“ Králíček vykulenýma očima zíral na ježky.

„Jsem nějak ospalý,“ zívá znovu Celestýnek. „Nemůžeme se před objevením celého světa ještě trochu vyspat?“

„A možná i najíst,“ zakručelo Ježince v bříšku.

KAPITOLA 2

Vábení velikého světa

Maminka slyšela všechno všecičko, do posledního chvástavého slůvka. A tak pochopila, že nastal ten pravý čas dětem vysvětlit, že nejen život králíčích mláďat má svá pravidla. Po večeri v pohodlí pelíšku se do toho tedy pustila: pěkně popořádku objasňovala zásady živobyť v ježčích zahradách. Jenže malí ježci se pořád ošívali, vrtěli a různě se pošťuchovali, až maminka silně zapochybovala, zda všechno to důležité alespoň trochu vnímají. A co jim asi tak zůstane v těch pichlavých hlavičkách?

„Posloucháte mě? Je to opravdu důležité!“ zeptala se netrpělivě maminka, když se Ježinka zachichotala uprostřed výkladu o tom, že mimo ježčí zahrady nesmí nic jíst, protože by se mohli otrávit jedovatým slimákem.

„Ano, maminko,“ odpověděli jednohlasně ježci.

„Tak mi zopakuj, co jsem právě říkala, Ježinko,“ rozhodla maminka.

„V žádném případě a za žádných okolností, prostě nikdy nebudeme opouštět ježčí zahrady,“ recitovala Ježinka tak procítěně, až se jí třásla samotná špička ocásku.

„A co když na těch cizáckých zahradách budou slimáci tlustší a maliny sladší?“ prořekl se Celestýnek, že neví, která bije.

„Tak si necháte zajít chuť,“ odvětila maminka zamračeně.

Ale tušila, že to neprojde jen tak. Malí ježci jsou všeteční a jejich mlsný jazýček je do problémů dostane se stejnou jistotou, jako že zítra ráno vyjde slunce a v zimě bude zima.

„Ježinko, Pichlíku, slibte mi, že dáte pozor na Celestýnka, až budete provádět ty vaše lumpárny. Ještě musí sníst hodně cvrčků, kobylek a slimáků, aby byl silný jako vy.“

„Můžeš se na nás spolehnout, maminko,“ hleděl s vážnou tváří na maminku Pichlík. „Celestýnek je s námi v naprostém bezpečí.“

Maminka si ježky nekonečně dlouho měřila.

„Dobrá,“ vydechla nakonec. „Tak už běžte, mám tu spoustu práce.“

„A opatrně!“

Neodpustila si ještě maminka poslední zvolání za pichlavými zadečky mizejícími v trávě.

Nedá se nic dělat, musí poznat svět, nemůžu je pořád vodit za tlapku, chlácholila samu sebe, ale u srdce jí lehký nebylo. To teda ne.

Dny plynuly, slunce se rozechřívalo a malí ježci se, navzdory velkolepým plánům o vysněných výpravách za vypasenějšími, voňavějšími a chutnějšími kousky, stále neodvažovali opustit rodnou zahradu. A maminka byla každým dnem klidnější.

Nakonec to byla Ježinka, komu se jako prvnímu zahrada stala příliš těsnou. Už několik dní obcházela plot oddělující jejich zahradu od okolních a počítala ježčí průchody.

Chodila kolem úhledných branek, označených obrázky ježků pečlivě vyřezanými do dřevěných planěk. Zatím v uctivé vzdálenosti a jen nesměle očíhávala svět sousedních zahrad vonících skrz ty drobné otvůrky.

Ale jednoho večera už vábení Ježinka nevydržela a vybrala si ježčí branku schovanou za vysokou trávou v rohu zahrady. Slunce se sklonilo k obzoru a paprsky už neměly sílu proplétat se mezi stébly divokých bylin.

Ježinka tak byla spokojená, ukrytá před všetečnými sourozenci a večerní horkostí se opatrně přiblížila, aby prověřila pachy, které sem z vedlejší zahrady prosakovaly.

„Není se čeho bát, Ježinko,“ brumlala si pod nosem. „Je tam jen další ježčí zahrada.“

Natahovala se za čenichem, aby toho zachytila co nejvíc. Z vedlejší zahrady proudily vůně lákavé, nové a neodolatelně zajímavé.

„Tak tady jsi!“ Pichlík houkl Ježince přímo do ucha a narušil tak její pečlivě vybalancovanou rovnováhu. Čumák Ježinku převážil a ona jej zapíchla do nakypřené hlíny.

„Au!“ mračila se na Pichlíka, když se zase postavila na všechny čtyři. „Co tu vyvádíš?“

„Napínáš se v koutě zahrady jako struna a mě se ptáš, co vyvádím?“ vrátil Ježince otázku Pichlík.

„Aha!“ Konečně si všimnul branky.

Musel uznat, že o její existenci neměl ani ponětí. V duchu samozřejmě.

„Ty ses tam chtěla protáhnout!“ zvolal vítězoslavně.

„No a?“ oprašovala si nos Ježinka. „Maminka nám to dovolila, tak se netvař pohoršeně.“

„Ale taky uznala, že v jiných zahradách můžou být nástrahy, které dosud neznáme,“ tahal trumfy Pichlík.

„A taky říkala, Pichlíku, že bychom je opatrně měli prozkoumat. Nebo chceš celý život strávit na rodné zahradě?“ nedala se Ježinka a Pichlík zmlkl.

Nechtělo se mu přiznávat, že přesně tohle měl v plánu.

„Měla by sis to ještě promyslet,“ řekl nakonec a zanechal tam Ježinku s vlastní statečností.

Znovu se přiblížila k brance, ale odvaha z ní vyprchávala, až se zmenšila do velikosti malé mušky třepetající se v Ježinčině hrudníku.

Co když má Pichlík pravdu a číhá tam nebezpečí? Vůně náhle nebyla tak lákavá, ticho se zdálo podezřelé a stíny moc živé.

Vycouvala.

Vrátila se schlíple do pelíšku a rozhodla se, že to vábení raději zaspí.

Noc však byla krušná, Ježinku mučily sny a převalovala se v pelíšku, až nakonec přitáhla pozornost maminky.

Maminka se bála, že je Ježinka nemocná, a druhý den navečer jí z pelíšku nedovolila vylézt.

V tu dobu už Ježinka naplno litovala, že se do sousední zahrady neodhodlala hned. A tak jakmile maminka odešla za potravou, vyplížila se z kůlny a zamířila rovnou k ježčí bráně.

KAPITOLA 3.

Zahrada s modrou miskou

Ježinka jen nepatrně zaváhala, než brankou prostrčila nos a začenichala. Ta lákavá vůně byla snad ještě lákavější než včera. Ježinčin růžový čumák se kroutil na všechny strany, až už nedokázala pokušení déle snášet a šup – ocitla se na druhé straně plotu.

Přikrčila se a rozhlédla se po tom neznámém území.

Všechno ji lekalo a děsilo.

Rychle však objevila, že tahle zahrada není zase tak odlišná od jejich rodné zahrady. Nechyběla místa s bujnou trávou ani vodní jezírka, kde se mohla napít, a v rohu zahrady, odkud se linula ta lákavá vůně, ležela modrá miska. Prošla opatrně podél plotu, snažila se moc nefunět a nedupat, když chladivou trávou prolézala... A najednou *Blik!*

V setmělé zahradě se nečekaně rozsvítilo. Ježince to nešlo na rozum: jak může zapadající slunce z ničeho nic tak zazářit? A stočila se do pevného klubíčka – jen tak pro jistotu.

„Kdopak nám to tu dupe na zahradě?“ ozvalo se od domu.

Člověk!

Lidské kroky směřovaly přímo k Ježince, a tak ani nedutala.

Prošly kolem ní.

Pak se ozval zvuk, jako když se sypou kamínky, a kroky zamířily zpět k domu.

Po chvíli světlo zhaslo a všude se rozhostila tma a klid.

Ježinka ještě chvíli počkala, než se odvážila prozkoumat miskou. A tam na ni čekalo překvapení.

Malé voňavé granulky. Právě jí byla naservírována večeře.

Ježinka se nacpala tak, až se jí břicho při chůzi třelo o zem. Těžce se dovlekla do pelíšku, tam se stulila do klubíčka a spokojeně usnula.

Další dny objevovala zahrady propojené ježčími brankami a všude, kam zavítala, bylo bezpečno, všude bylo dost vysoké trávy i vody k pití. Ne všude lidé chystali ježkům dobroty. Ale to nevadilo, Ježinka své výpravy pro jistotu

začínala na své první objevené zahradě s modrou miskou. Jen se naučila, že se nesmí příliš přiblížit ke dveřím do domu, protože to se vždycky rozsvítí, a Ježinku to náhlé světlo stále lekalo. Takže se dveřím vyhýbala širokým obloukem, najedla se z modré misky a teprve potom vyrážela dál.

Zkoumala další a další ježčí zahrady, až jednoho dne došla k plotu, ve kterém nenašla žádnou ježčí branku.

Ježinka si chtěla být jistá, že nic nepřehlédla, a také se jí nelíbilo, že by mělo být konec všemu dobrodružství, a tak kolem plotu šňupala tak dlouho, dokud nenašla skulinu.

Nad ní však nebyl vyřezaný žádný ježek, ani neměla tak pěkný oblý tvar jako všechny ostatní ježčí branky. Ježince bylo jasné, že právě narazila na hranice ježčích zahrad. A že ten, komu patří zahrada za tímto plotem, se nepřidal k ostatním dobrým sousedům.

Nicméně Ježinčino pokušení bylo silné.

Však jenom nakouknu a hned se zase vrátím. Co se může stát? Už se smráká. Nikdo mě neuvidí, ujišťovala samu sebe.

„Ani na to nemysli!“ ozvalo se Ježince za zády.

Stál tam Pichlík s Celestýnkem a tvářili se tak vážně, jak jen se dva ježci můžou tvářit.

„Jenom nakouknu,“ smlouvala Ježinka. A prostrčila škvírou nos.

„Tak už jsi nakoukla a teď můžeme jít domů,“ pravil nervózně Pichlík. Ani trochu se mu nelíbilo, co má Ježinka za lubem.

Ale Ježinka se náhle beze slůvka varování prosmýkla úzkým otvorem a zmizela v sousední zahradě. Přesně před tím je maminka přece varovala!

„Počkej tady, Celestýnku!“ Pichlík se otočil na brášku a rozhodnut přivést neposednou sestru k rozumu, zmizel tam, kde před chvílí Ježinka.

Celestýnek poslušně čekal, i když se mu celá ta věc nezdála.

Měl bych dojít pro maminku, říkal si. Ale přece nebudu žalovat.

A tak si sedl bezradně na zadeček a doufal, že se ti dva brzy vrátí.

Mezitím Ježinka s Pichlíkem na zakázané zahradě hleděli a nevěřili vlastním očím.

Před nimi se rozprostíral široký trávník, od plotu k plotu ostříhaný tak nakratičko, že i ježkům sahal sotva po kotníky. Křižovala jej hladká šedá cesta a pak velmi nízká zídka, která ubíhala rovně jako podle pravítka z jedné strany na druhou, načež se ostře stočila a pokračovala dál. Ježince přišlo, že slyší šplouchání vody, a když zavětrila, cítila ve vzduchu vlhkost.

Rozhodla se, že zahradu pořádně prozkoumá.

„Ježinko, okamžitě se vrať!“ uslyšela za sebou Pichlíkův rozzlobený hlas.

„Jen sem nakouknu.“ Ježinka se blížila k zídce, chtěla nahlédnout, co se za ní skrývá. Ale Pichlík ji dohnal a chytil za zadní nohu.

„Pusť mě!“ škubala se Ježinka.

A tak se tam malinko pošťuchovali a přetahovali, až toho náhle bylo na Pichlíka moc, Ježinka mu vyklouzla, smekla se, vrazila do něčeho pichlavého a upadla. Hned vzápětí se ozvalo šplouchnutí.

Oba nahlédli za zídku a tam se vlnila hladina ohromné spousty vody, ale strašlivé na tom bylo, že se v ní topil Celestýnek.

„Celestýnku, kde ses tam vzal?“ položila Ježinka celkem zbytečnou otázku.

„Honem, podej mi tlapku, vytáhneme tě ven!“

Jenže hladina byla moc nízko, a i když se natahovali sebevíc, na Celestýnka nedosáhli.

Ježinka se posunula přes okraj zídky ještě trošku dál. Sotva se dotýkala země zadními nožkami. Ještě malinko víc se naklonila. Přesto byla Celestýnkova tlapka zoufale nedosažitelná.

Co jsem to provedla? blesklo Ježince hlavou. Tohle je moje chyba.

„Vydrž, Celestýnku!“ křikla nahlas a předklonila se přes hranu bazénu hlouběji.

Převážila se, nohy promáchly vzduchem a už už padala do bazénu. V poslední chvíli ji zachytil Pichlík, držel Ježinku ze všech sil a Ježinka teď mohla dosáhnout na Celestýnka. Popadla ho pevně za packu, načež křikla na Pichlíka: „Vytáhni nás!“

Pichlík zabral.

Zapřel se zadními nožkami do zídky, až se mu všechny bodlinky naježily, a nakonec se mu podařilo vysvobodit Ježinku i s promáčeným a vylekaným Celestýnkem.

Skutáleli se na trávník na jednu hromadu.

Sotva se Pichlík trochu oklepal, pustil se do Ježinky:

„Vidíš, co způsobila tvoje všetečnost? Málem se utopil Celestýnek.“

„Tohle jsem nechtěla,“ omlouvala se Ježinka.

„Chtěla, nechtěla,“ zlobil se dál Pichlík. „Tady nemáš co dělat!“

„Tak co tady děláš ty, pane chytrý?“ obořila se na Pichlíka Ježinka. „A ty?“ vyčetla i Celestýnkovi.

„Jen jsem chtěl zkontrolovat, jestli jste v pořádku,“ natahoval Celestýnek moldánky. „Dlouho jste nešli, bál jsem se o vás.“

„Vidiš! Doufám, že teď jsi spokojená! Jdeme, Celestýnku!“ urazil se Pichlík.
A s Celestýnkem odkráčeli do noci.

„Pff,“ odfrkla si Ježinka. „Nikdo mi nebude říkat, co mám dělat. Kdyby se mi ten Pichlík pichlatý nepletl do cesty, nic z toho by se nestalo.“

Schválně se pustila na přesně opačnou stranu zahrady, než by měla. Obešla bazén a zamířila do jejích temných koutů.

„Strašpytlové,“ mrzutě brblala.

Rostliny kolem Ježinky byly
čím dál vyšší a hustší.

Nakonec se jimi jen
namáhavě prodírala, až se
nedokázala pohnout dál ani
o píd’.

„Jak je to možné?!“ divila
se Ježinka a znovu vykročila.

Ale ne! Nepodařil se jí jediný

krok. Zkontrolovala si tlapky. Proč ji neposlouchají?

Kolem levé přední se ovíjel bílý provázek.

Kde se tu vzal? Zamračila se Ježinka a otočila se.

Jenže při tom komplikovaném manévru ucítla, jak se další provázky zaplétají do jejích bodlinek. Roztrpčeně se tedy obrátila zpět. Dosáhla však jedině toho, že se jí zachytila druhá noha, Ježinka ztratila rovnováhu, upadla na čumák a smyčka jí sevřela krk.

Ježinka byla pevně sešněrovaná a provázek jí bránil vstát, ba co hůř, sotva lapala po dechu. Navzdory všemu se však usilovně snažila zůstat vzhůru a vymyslet, jak z té šlamastiky ven.

Mezitím kuňkání žab utichlo a nocí se neslo soví houkání, a když se začali probouzet ptáci a jejich ranní zpěv se nesl blednoucí tmou, Ježinka poznala, že už uplynula celá noc, nikdo jí nepřišel na pomoc a sama je příliš vyčerpaná, aby se osvobodila.

Přemohl ji milosrdný spánek.

